

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 26/06/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 925

“HỌC PHẬT PHẢI CHÂN THẬT LÀM”

Chân thật làm theo lời giáo huấn của Phật, làm theo những gì Phật đã làm thì mới là học Phật. Không phải có chứng nhận quy là học Phật. Đó chỉ là hình tướng, chỉ là giả, không phải là thật. Hòa Thượng nói: **“Học Phật phải chân thật làm”**. Nếu chúng ta học Phật mà không chân thật làm thì chúng ta chỉ là **“hữu danh vô thực”**, chúng ta vô tình làm cho người chưa học Phật nhìn vào sẽ mất niềm tin đối với Phật. Họ sẽ nghĩ: **“Người học Phật lâu năm mà còn như vậy!”**. Cho nên trong loạt chuyên đề 1200 đề tài, Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại, nếu chúng ta chỉ **“hữu danh vô thực”** thì chúng ta sẽ làm cho người ta chê bai Phật pháp.

Hòa Thượng nói: **“Bạn học Phật mà bạn vẫn tham, sân, si, ngạo mạn, ngày ngày bạn vẫn đang tạo tác, vẫn thị phi nhân ngã thì người ta sẽ mắng bạn. Người ta mắng bạn thì chính là mắng Phật Bồ Tát, mắng Tam Bảo. Bạn làm người ta phải tạo ra cái tội nghiệp này, bạn không đọa vào địa ngục thì ai đọa vào địa ngục? Ở trên Kinh Giáo, Phật dạy điều này rất rõ ràng, tường tận nhưng người học Phật không làm”**.

Phật được gọi bằng danh từ **“vô duyên đại từ”**, lòng từ không có nguyên nhân. Phật đến thế gian này không phải để có nhiều đệ tử, nhiều phe cánh. Chúng ta phải chân thật học, chân thật làm thì chúng ta mới chân thật có được lợi ích. Hòa Thượng nói: **“Người chân thật học Phật là người không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người khác. Nếu chúng ta còn có ý niệm chiếm tiện nghi của người khác thì chúng ta không phải là người học Phật”**. Câu nói này của Hòa Thượng làm tôi chấn động. Chỉ cần chúng ta có ý niệm chiếm tiện nghi của người, lợi dụng người thì chúng ta không phải là người học Phật. Người chân thật học Phật là người chân thật hi sinh phụng hiến như lời Bác Hồ dạy **“chí công vô tư”**.

Những câu nói này làm chúng ta chấn động vì chúng ta vẫn tự tư tự lợi, ích kỷ. Xung quanh chúng ta còn rất nhiều chúng sanh đau khổ. Họ đau khổ vì thiếu cơm ăn áo mặc nhưng điều này chưa phải là điều đáng nói. Điều đáng nói là họ đau khổ vì họ mờ mịt không có lối đi, không tìm ra được lối đi. Chúng ta học Phật rồi, chúng ta biết được đường đi nước bước rồi nhưng chúng ta lại an nhàn thụ hưởng, an ổn với hạnh phúc mình đang có, không muốn xả thân vì người.

Nhiều năm về trước, một ngày tôi bôn ba giảng ba buổi sáng, chiều và tối. Tôi nhớ có lúc xung quanh tôi có năm, sáu tài xế. Sáng tôi giảng ở Nam Định, chiều về Hải Dương, tối về Hà Nội. Có một anh lái xe taxi là tín đồ Công giáo đã chở tôi đi ba bốn lần thi thoảng lại gọi điện hỏi thăm sức khỏe của tôi. Bây giờ tôi không tự lái xe đi vài trăm cây số nữa vì tâm có thừa mà sức không đủ.

Những câu nói này của Hòa Thượng khiến tôi rất chấn động: **“Học Phật thì phải chân thật làm”**. **“Người chân thật học Phật là người không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người khác”**. Chúng ta đừng nghĩ rằng chúng ta được hưởng những tiện nghi của đại chúng thì chúng ta đáng được hưởng. Những gì chúng ta không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu của chính mình. Những gì chúng ta bỏ ra rất nhiều công sức nhưng chúng ta không nhận thù lao tương xứng, chúng ta không nhận bằng tiền thì sẽ được nhận bằng phước báu. Nhà Phật có câu: **“Lưới trời lồng lộng, không sót một mảy trần”**. Một hạt vi trần còn không sót lọt, vậy thì những việc chiếm tiện nghi của người càng không bao giờ lọt được, không thể có chuyện sót lọt. Nhưng chúng ta lại quên đi điều này.

Có những người ở xung quanh tôi khiến tôi rất cảm động. Họ gánh vác Phật sự lớn lao, nhiều chuyến đi phải đi chuyển qua ba bốn chặng xe gian khổ. Đó là họ biết tích phước. Chúng ta tích phước thì phước của chúng ta sẽ dần đầy. Khi phước trong mạng chúng ta hết rồi thì mọi việc xung quanh chúng ta sẽ bất an. Cho nên người chân thật tu hành không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người mà tất cả đều là hi sinh phụng hiến, dốc hết sức mình để phụng hiến cho người.

Chư Phật Bồ Tát, Tổ Sư Đại Đức, Hòa Thượng cũng đã làm ra những tấm gương cho chúng ta thấy. Các Ngài không hưởng những sự đãi ngộ mà đại chúng cúng dường cho các Ngài. Các Ngài giảng Pháp xong thì đi về nơi tịch tĩnh. Ông Lý Kim Hữu sở hữu một hòn đảo với nhiều khách sạn 5 sao, tiền phòng đến 500 – 600USD một đêm, nhưng người học Phật đến đó có thể ở miễn phí. Hòa Thượng ra hòn đảo đó để giảng pháp thì phải đi bằng ca-nô. Sau khi giảng xong, Ngài rời khỏi đó ngay, không ở thêm dù chỉ 1 giờ. Nếu chúng ta có ý niệm ở thêm 1 giờ là có ý niệm hưởng thụ, có ý niệm chiếm tiện nghi rồi. Nhiều lần tôi đi giảng pháp, sau khi xong việc tôi về luôn. Họ muốn giữ lại, không cho về tôi cũng về.

Khi xưa, quần thần nhìn thấy cảnh Thích Ca Mâu Ni Phật ngày ngày đi khát thực thì báo với vua Tịnh Phạn: **“Thưa Bệ hạ, Thái tử ngày ngày đi xin ăn!”**. Vua ra lệnh gọi Thái Tử về ngay. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật về, vua Tịnh Phạn nói: **“Con có bao nhiêu học trò thì đưa họ về đây ta sẽ nuôi tất cả. Con có biết dòng họ Thích là dòng họ danh giá, cao quý hơn tất cả các dòng họ không?”**. Khi đó, Phật nói về đạo lý về khát thực cho Vua nghe: **“Đây không phải là xin ăn, mà con muốn giúp chúng sanh khởi tâm cúng dường, kết thiện duyên với Phật pháp. Nếu đến nơi không có gì ăn thì con uống một bát nước, không có mong cầu gì khác!”**. Ngài dưới gốc cây ngủ một đêm, ba tấm y, một bình bát, không có mong cầu gì. Ngài chân thật là hi sinh phụng hiến, chân thật không có ý niệm chiếm tiện nghi của người. Phật Bồ Tát, Hòa Thượng đã làm ra tấm gương cho chúng ta.

Khi ông Lý Mộc Nguyên nói: “*Thưa Hòa Thượng! Ngài cao tuổi rồi, Ngài cần có hai thị giả để giúp đỡ!*”. Hòa Thượng đã từ chối thẳng: “*Tôi không cần người phục vụ, tôi vẫn tự phục vụ được!*”. Đó là tấm gương cho chúng ta. Hòa Thượng đáng lẽ cần có những người hỗ trợ Ngài giặt đồ, xếp đồ để Ngài có thời gian nghỉ ngơi, nói pháp cho chúng sanh nghe.

Chúng ta học Phật, được tiếp nhận giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền. Chúng ta thấy các bậc Tổ Sư Đại Đức đều hi sinh phụng hiến, đều không có ý niệm chiếm tiện nghi của người. Người xưa nói: “*Vô công hưởng lộc*”, có nghĩa là không có công thì không được hưởng lộc. Chúng ta vô công mà hưởng lộc thì chúng ta đã hưởng vật phi nghĩa rồi.

Thánh Hiền dạy chúng ta: “*Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ*”. Đối với người phi nghĩa không có đạo đức thì chúng ta không kết giao. Đối với những vật phẩm không hợp pháp, không thuộc về chúng ta thì chúng ta nhất định không lấy. Một người quân tử còn giữ gìn từ ngay ý niệm, hướng chỉ chúng ta là người học Phật, người cầu siêu việt Tam Giới. Chúng ta hưởng thụ vật không phải do công sức của mình làm ra thì đó là vật phi nghĩa. Chúng ta nhận vật phi nghĩa thì chắc chắn có việc phi nghĩa đến. Người tường tận đạo lý thì họ không dám làm, còn chúng ta dám làm.

Hòa Thượng đi đến đâu cũng được đại chúng cúng dường rất nhiều, phong bao bỏ đầy bao. Hòa Thượng nói: “*Từ trước đến giờ, tôi chưa bao giờ mở phong bao ra xem một lần nào!*”. Ngài giảng nơi nào thì tất cả phong bao được gom lại tặng hết cho thường trụ nơi đó, không cần biết là bao nhiêu. Có người nói: “*Con để trong đó tờ séc 50.000, Hòa Thượng không biết sao?*”. Hòa Thượng sẽ nói: “*Vậy thì tốt quá, cúng dường cho thường trụ để thường trụ có để chi dùng cho chúng sanh được lợi ích lớn hơn*”. Có người hỏi: “*Thưa Hòa Thượng ơi! Sao pháp duyên của Ngài thù thắng vậy? Ngài đi đến đâu cũng có quá nhiều người đến nghe, nhiều đại tràng mời Ngài giảng*”. Có rất nhiều nơi mời Ngài giảng, thậm chí Ngài chưa đến nơi mà đã có vài chục tấn tặng phẩm được vận chuyển đến trước. Ở Singapore, phẩm vật tặng mọi người rất nhiều, để bố trí người phát tặng quà cũng phải cần đến 30 - 40 người, bố trí người chia com cũng phải hàng trăm người. Tất cả thực phẩm được nấu ở những công ty thực phẩm chuyên nghiệp, được đóng gói sạch sẽ. Hòa Thượng không quan tâm đến những việc này, Ngài chỉ là một Thầy giáo được mời đến giảng! Ngài là tấm gương cho chúng ta nhìn vào để học tập cách khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật.

Hòa Thượng nói: “*Bạn đã học Phật rồi, bạn đã quy y thọ giới rồi mà bạn vẫn làm ác, bạn vẫn thị phi nhân ngã, vậy thì bạn làm cho người ta mắng Phật, mắng Bồ Tát, mắng Tam Bảo. Bạn đã làm cho người ta mất niềm tin đối với Tam Bảo. Thử hỏi bạn không đọa địa ngục thì ai đọa địa ngục?*”. “*Thị phi nhân ngã*” là việc đúng sai, phải quấy, có cái “*ta*” trong đó. Người làm tốt cho hình tượng Tam Bảo thì công đức vô lượng vô biên. Vậy thì tại sao chúng ta không làm tốt cho hình tượng Tam Bảo mà lại làm xấu hình tượng Tam Bảo?

Có câu chuyện kể về một vị quan đi sứ khi đi ngang qua một đất nước thì vào bái kiến một vị vua. Nhà Vua nhìn thấy thanh bảo kiếm của sứ thần thì có ý niệm thích, mới chỉ là ý niệm nhưng vị sứ thần kia thấy vậy thì nghĩ: *“Khi nào đi sứ xong, lúc quay về ta sẽ tặng thanh bảo kiếm cho Ngài”*. Ngày xưa kiếm báu tượng trưng cho quyền lực, giúp tăng vị thế của quốc gia. Vị sứ thần đã khởi ý niệm tặng thanh bảo kiếm cho Vua nhưng khi quay trở về thì vị Vua đã chết. Vị sứ thần đó mang thanh bảo kiếm treo ở lăng mộ của Vua. Người hầu nói: *“Ngài đã nói là sẽ tặng thanh bảo kiếm đâu! Hơn nữa vị Vua đã chết rồi, Ngài đâu cần phải làm như vậy!”*. Vị sứ thần nói: *“Ta đã hứa với chính mình, ta không thể thất hứa với chính mình!”*. Đạo lý này cảnh tỉnh chúng ta. Nếu chúng ta chỉ có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người thì chúng ta không phải là người học Phật mà chúng ta đã học theo ma!

Người học Phật quá nhiều nhưng người đạt được thành tựu thì quá ít, từ đó người ta hoài nghi đối với Phật: *“Vì sao nói Phật pháp vi diệu mà người tu hành không có thành tựu?”*. Nguyên nhân là vì chúng ta không thật làm. Từ lâu tôi đã nói: *“Chúng ta ở trong ngôi nhà giải thoát mà không được giải thoát. Học Phật thì chắc chắn được an vui, lìa khổ được vui, vậy mà chúng ta khổ quá!”*. Nếu chúng ta không chân thật học Phật thì sẽ thấy cuộc đời chỉ là khổ đau. Đời người có tám khổ mà không ai có thể thoát ra được: Sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tắng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ ấm xí thành khổ. Năm ấm trong người là Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức, cái nào mạnh thì sẽ làm chúng ta khó chịu. Lạnh quá, nóng quá, đắng quá, ngọt quá chúng ta đều chịu không nổi.

Thích Ca Mâu Ni Phật đã từng chứng kiến Tỳ Lưu Ly tàn sát dòng họ Thích, nhưng Phật không bảo 1200 đệ tử của mình đi chống lại vì Ngài nhìn thấu rõ nhân quả họ đã oan oan tương báo lẫn nhau. Khi Ngài A-Nan hỏi Phật nguyên nhân của trận đồ sát này thì Phật nói: *“Vì trong những kiếp trước, binh lính của Tỳ Lưu Ly là một đàn cá, dòng họ Thích là người dân của một làng. Dân làng đã bắt toàn bộ đàn cá để ăn thịt”*. Đó là nhân quả trong quá khứ, oan oan tương báo. Phật nhìn rõ được nhân quả nên Ngài không đau khổ như chúng ta. Chúng ta thì quá đau khổ!

Cảnh giới tu hành là chúng ta biết rõ bát khổ, chúng ta không hề thấy đau khổ, đó là công phu. Người xưa nói: *“Bát phong xuy bất động”* (tám gió thổi không động). Có một giai thoại vui giữa Ngài Chu Đông Pha và Thiền Sư Phật Ấn. Thiền Sư đã cười Ngài Chu Đông Pha rằng: *“Tám ngọn gió đó là lợi (lợi lộc), suy (hao tổn), hủy (chê bai chỉ trích), dự (gián tiếp khen ngợi người), xưng (trực tiếp ca tụng người), cơ (dựng sự việc giả để nói xấu người), khổ (gặp chướng duyên nghịch cảnh, thân tâm bị bức bách, khổ não), lạc (gặp được duyên tốt, thuận cảnh, thân tâm vui vẻ, hân hoan)*.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Học Phật thì phải làm thật, đừng làm giả”**. Làm giả thì uổng phí một đời đến nhân gian, làm hư đi hình tượng Tam Bảo, làm cho người phát tâm nghi ngờ đối với Phật pháp. Họ

sẽ nghĩ: “*Người này tu nhiều năm mà như vậy, mình mới tu thì ăn thua gì! Vậy thì tốt nhất không tu nữa!*”. Chúng ta làm cho chúng sanh mới tu nghi ngờ đối với Phật, Tam Bảo.

Ngày xưa Lão Cư sĩ Lý Bình Nam khuyên người học Phật thì thường khuyên người quy y Tam Bảo chứ không khuyên người thọ giới, vì đã thọ giới mà phạm giới thì nhân quả rất lớn. Nhưng chúng ta đừng tưởng chúng ta không thọ giới, chúng ta phạm giới thì không sao. Nhân quả của những việc sai trái đó giống như “*lưới trời lồng lộng, không sót một mảy trần*”.

Trước đây tôi cũng cảm thấy những việc này rất khó nhưng dần dần cảm thấy không có việc gì khó. Khi chúng ta tập tan nhứt lợi ích của bản thân, đặt việc chúng sanh lên hàng đầu thì tự khắc mọi việc trở nên dễ dàng. Chúng ta “*tự tư tự lợi*” là vì ta, “*danh vọng lợi dưỡng*” là vì ta, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” cũng vì “*ta*”, “*tham sân si mạn*” cũng vì ta. Nếu chúng ta không vì ta mà vì tất cả chúng sanh thì những thứ vì ta sẽ nhỏ đi.

Chúng ta nhận vào thì nhẹ nhàng nhưng đưa ra thì đau như “*cắt da lóc thịt*”. Đó chính là phiền não, khổ đau. Hòa Thượng chỉ cho chúng ta thấy: “*Ngày ngày, ý niệm của chúng ta phải chân thật thay đổi không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người*”. Nếu chúng ta còn ý niệm chiếm tiện nghi của người thì sẽ rất khó mà thay đổi. Có người nói: “*Không có ý niệm vì bản thân thì làm sao chúng ta sống được!*”. Vậy thì chúng ta đã tự tư tự lợi. Chúng ta đã quên mất rằng: “*Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định*”, một bữa ăn một ngụm nước đều là do tiền định. Chúng ta sợ chúng ta không chiếm tiện nghi của người thì chúng ta sẽ đói nhưng khi chúng ta có ý niệm chiếm tiện nghi của người thì chúng ta đã mất đi phước báu trong vận mạng của chính mình. Những gì chúng ta không phải trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng phước báu. Chúng ta cho rằng: “*Ngoi nhà này to quá Mình được ở sướng quá!*”. Chúng ta đừng tưởng có đạo tràng to là do mình tu hành tốt nên mới được vậy. Suy nghĩ này vô cùng sai lầm.

Hòa Thượng đã nói: “*Tất cả những gì người ta cúng dường, tôi đều đem đến cho đại chúng. Nếu tôi không liễu đạo thì các vị phải trả*”. Nếu chúng ta ở tạm để có cơ hội phục vụ đại chúng, phục vụ chúng sanh thì khác hoàn toàn. Chúng ta đừng tưởng người ta lao nhọc, đầu tắt mặt tối, tạo cơ ngơi cho chúng ta đến đó thành thoi, hưởng phước. Người có trí họ nhìn vào thì nổi da gà vì sợ nhân quả mà mình phải gánh.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc chúng ta: “*Người học Phật phải chân thật làm, đem những lời dạy của Phật ứng dụng ở ngay trong khởi tâm động niệm của chính mình, không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người. Chỉ cần có một chút ý niệm đó thì không phải là người tu hành*”.

Có người nghĩ: “*Một ngày tôi lạy Phật 500 lạy, niệm Phật hàng ngàn câu mà dám nói tôi không phải là người tu hành!*”. Chúng ta quán sát xem: Người ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc không có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người, chỉ cần có một chút ý niệm chiếm tiện nghi của người đó không đủ tư cách là người của Thế giới Cực Lạc. Nhiều người có vẻ tu hành tinh tấn lắm nhưng lúc lâm chung cơ thể cứng đờ, thậm chí mặt mày tím tái vì họ không chịu buông xả. Hàng ngày họ cũng lạy Phật, niệm Phật

nhưng đối với “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*năm dục sáu trần*” họ không có một chút tan nhạt. Trên hình tướng họ chỉ tan nhạt đi một chút còn trong nội tâm thì vẫn dính chặt.

Cho nên không thể nào chân thật tu hành mà không có kết quả, có những người tu hành chỉ “*hữu danh vô thực*” nhưng không thật làm. Trước đây có người hỏi tôi: “*Thưa Thầy, làm thế nào có thể làm được Phật Bồ Tát*”. Tôi nói: “*Muốn làm Phật Bồ Tát thì làm những việc y như Phật Bồ Tát đã làm, đừng làm việc chúng sanh nữa. Làm việc chúng sanh là hàng ngày tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, hàng ngày khởi tham sân si mạn*”. Nếu chúng ta làm như Phật Bồ Tát đã làm vậy thì chúng ta là Phật Bồ Tát. Những việc này dễ thì rất dễ nhưng khó cũng là rất khó.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!